

Jan 3:1-2 ¹Mezi farizeji byl člověk jménem Nikodém, přední muž mezi Židy. ²Ten přišel k Ježíšovi v noci a řekl mu: “Rabbi, víme, že jsi přišel od Boha jako učitel, neboť nikdo nemůže činit ta znamení, která činíš ty, není-li s ním Bůh.”

DA – Touha věků 168.4 Ježíš sklonil oči k řečníkovi, jako by mu četl v samotném nitru. Ve své nekonečné moudrosti před sebou viděl člověka, který hledá pravdu. (srv. TV 104.3)

Jan 3:3 Ježíš mu odpověděl: “Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo znovu [shůry], nemůže spatřit Boží království.

DA – Touha věků 171.2-3 Byl přísným farizejem a pyšnil se svými dobrými skutky. Lidé si ho vážili pro štědrost a velkorysost, s jakou podporoval chrámovou službu, a on si byl jist Boží přízní. Pomyslení na to, že by mohlo existovat tak čisté království, že by jej ve svém stávajícím stavu nemohl spatřit, jej vyděsilo.... Jako rozený Izraelec považoval svůj podíl v Božím království za naprosto samozřejmý. Necítil potřebu se nějak měnit. Spasitelova slova jej překvapila. Popudila ho především proto, že se vztahovala přímo na něj. (srv. TV 104.5-6)

Jan 3:4 Nikodém mu řekl: “Jak se může člověk narodit, když je starý? Nemůže podruhé vstoupit do lůna své matky a narodit se.”

DA – Touha věků 171.4 ... Nikodém je důkazem toho, že člověk ve své přirozenosti nepřijímá věci Božího Ducha. Duchovní věci u něho nenalézají odezvu, protože je třeba chápat je duchovně. (srv. TV 105.1)

COL – Kristova podobnost 390.1 Pravdu o Boží bezplatné milosti Židé téměř ztratili ze zřetele. Rabíni učili, že Boží přízeň si člověk musí zasloužit. Doufali, že odměnu spravedlivých získají vlastními skutky. (srv. PM 200.2)

Příslaví 14:12 Některá cesta připadá člověku správná [přímá], avšak nakonec je cestou smrti.

2. Timoteovi 3:5a Budou mít vnější formu zbožnosti, ale její moc jim bude cizí [popřeli/odmítli].

DA – Touha věků 172.1 Člověk, který se snaží dostat do nebe svými vlastními skutky, zachováváním zákona, usiluje o nemožné. Zákonictví či formální zbožnost nikoho nezachrání. Život křesťana není úpravou či vylepšením starého života, je to úplná změna přirozenosti. Člověk umírá sám sobě a hříchu a zároveň povstává k novému životu. Takovou změnu může přivodit jen mocné působení Ducha svatého. (srv. TV 105.3)

Jan 3:5-10 ⁵Ježíš odpověděl: “Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo z vody a Ducha, nemůže vstoupit do Božího království. ⁶Co se narodilo z těla, je tělo, a co se narodilo z Ducha, je duch. ⁷Nediv se, že jsem ti řekl: Musíte se narodit znovu. ⁸Víte vane, kam chce, a slyšíš jeho zvuk, ale nevíš, odkud přichází a kam jde. Tak je to s každým, kdo se narodil z Ducha.” ⁹Nikodém mu odpověděl: “Jak se to může stát?” ¹⁰Ježíš mu odpověděl: “Ty jsi učitel Izraele, a toto nevíš?

DA – Touha věků 189.2 Chceme-li Bohu správně sloužit, musíme se narodit z Božího Ducha. To očistí srdce a obnoví mysl. Dá nám to novou schopnost poznávat a milovat Boha. Dá nám to ochotnou poslušnost vůči všem Jeho požadavkům. To je skutečné uctívání. (srv. TV 115.4)

DA – Touha věků 174.1 Pro zaslepenost Izraele vůči dílu duchovního znovuzrození neexistovala žádná omluva. Izajáš pod vlivem Ducha svatého napsal: **Izajáš 64,5** “Jako nečistí jsme byli všichni, všechna naše spravedlnost jako poskvrněný šat.” David se modlil: **Žalm 51,12** “Stvoř mi, Bože, čisté srdce, obnov v mém nitru pevného ducha.” Prostřednictvím Ezechiela Bůh zaslíbil: **Ezechiel 36,26.27** “A dám vám nové srdce a do nitra vám vložím nového ducha. Odstraním z vašeho těla srdce kamenné a dám

vám srdce z masa. Vložím vám do nitra svého ducha; učiním, že se budete řídit mými nařízeními.” (srv. TV 106.6)

DA – Touha věků 174.2-3 Nikodém tyto výroky znal, ale četl je se zastřenou myslí. Teprve nyní začínal chápat jejich význam. Viděl, že ani to nejpřísnější zachovávání zákona ve vnějších projevech nemůže člověku zajistit vstup do nebeského království. Z lidského pohledu žil spravedlivě a počestně, v přítomnosti Krista však cítil, že nemá čisté srdce a jeho život není ani zdaleka svatý. Kristus Nikodéma přitahoval. Když mu objasnil znovuzrození, Nikodém zatoužil tuto změnu prožít sám na sobě. Jak by toho ale mohl dosáhnout? Ježíš mu na nevyslovenou otázku odpověděl: **Jan 3,14.15** “Jako Mojžíš vyvýšil hada na poušti, tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo v něho věří, měl život věčný.” (srv. TV 107.1-2)

DA – Touha věků 175.2-4 Lidské nitro není osvětleno skrze spory a diskuse. Musíme se dívat a žít. Nikodém přijal Ježíšovo poučení a vzal si je k srdci. Začal zkoumat Písmo jiným způsobem — ne proto, aby o něm mohl učeně hovořit, ale proto, aby získal život pro své nitro. Jak se podřídil vedení Ducha svatého, začal vidět nebeské království. (srv. TV 107.5)

I dnes jsou tisíce lidí, kteří se potřebují poučit z příkladu vyvýšeného hada stejně jako Nikodém. Doufají, že zachováváním Božího zákona si získají Boží přízeň. Když jsou vyzváni, aby hleděli na Ježíše a věřili, že je zachraňuje výhradně skrze svou milost, volají: “Jak se to může stát?” (srv. TV 107.6)

Stejně jako Nikodém musíme být ochotni vstoupit do života stejným způsobem jako ti největší z hříšníků. Kromě Krista totiž “**není pod nebem jiného jména, zjeveného lidem, jímž bychom mohli být spaseni**” Skutky 4,12. (srv. TV 107.7)

DA – Touha věků 176.1 V rozhovoru s Nikodémem Ježíš odhalil plán spasení i své poslání ve světě. Nikdy jindy už tak podrobně, krok za krokem, nevysvětlil to, co se musí stát se srdcem všech, kteří zdědí nebeské království. (srv. TV 108.2)

DA – Touha věků 175.5 “Jako Mojžíš vyvýšil hada na poušti,” tak byl vyvýšen Syn člověka a každý, kdo byl podveden a uštknut hadem, na něho může hledět a žít. **Jan 1,29** “**Hle, beránek Boží, který snímá hříchy světa.**” Světlo zářící z kříže zjevuje Boží lásku. Ta nás přitahuje k Bohu. Pokud se jí nevzpíráme, dovede nás ke kříži a my s lítostí v srdci vyznáme hříchy, které ukřižovaly našeho Spasitele. Boží Duch pak skrze víru probudí v našem nitru nový život. (srv. TV 108.1)